

Kóté-Pákozdi Éva: Erre a vonatra szólt a jegyem?

Úgy érzem, felfal ez a világ, és elemészt.
Azt képzelik, az én gyomrom mindent megemészt.
Állandóan harcban állok saját magammal.
Talán ha mennék, nem is lenne, ki marasztal.
Kergetem én az időt, vagy ő üldöz engem?
Egyedül itt vagyok önmagam. Itt a versben.
Gyermekként sem kellettem, akkor sem értettek.
Utcákat járva farkastörvények képeztek.
Elestem, felálltam, de meg is tudtam bánni.
Bár olykor újra kellett megtanulnom járni.
Nem lettem egy nyávogós, kényes cicababa.
Természetem a szenvedésem diadala.
Mindig készenlétben vagyok, ha kell, áldozok.
Mégis magammal én elég sokszor számolok.
Kérdezem, felel. Megmondja nekem, vagy mégsem?
Most én voltam rossz, vagy engem bántottak éppen?
Kérdésekre nincs válasz, s nem fogják a kezem.
Nem tudom, melyik vonatra szólt az én jegyem.
Belül sokszor megtörök, s ti nem láttok belém.
Mikor élem meg újra lélekben az esszém.
A gondoskodás és törődés női erény.
Mindig ott legyen minden időben a helyén.
Felróják a hibát, de a jó az csak alap.
Mikor a kutya az etető kézbe harap.
Igaz, hogy vad vagyok a szelídek között.
Viszont igaz vagyok a hamisak fölött.

Forrás: www.poet.hu